

Sygn. akt I CSK 3518/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie z powództwa T. K.
przeciwko P. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 17 grudnia 2021 r., sygn. akt VII AGa 468/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2700,-
(dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej P. Sp. z o.o. w K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 17 grudnia 2021 r., Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie

i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącej w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w postaci konieczności odpowiedzi na pytania: 1) czy jako nienależyte wykonanie zobowiązania w rozumieniu art. 471 k.c. należy rozumieć również takie wykonanie przedmiotu umowy, które co prawda pozwala na korzystanie z przedmiotu umowy zgodnie z jego przeznaczeniem, ale nie pozwala na uznanie, że przedmiot umowy posiada wszystkie właściwości, charakterystykę i standard którymi zgodnie z umową przedmiot umowy powinien się charakteryzować; 2) czy na gruncie art. 471 oraz art. 6 k.c. w wypadku uznania, że doszło do nienależytego wykonania przedmiotu umowy, wynagrodzenie wykonawcy powinno zostać ustalone na

podstawie zawartej umowy, czy też odpowiednio pomniejszone z uwzględnieniem niższej wartości rzeczy w wyniku nienależytego wykonania przedmiotu umowy, ponadto na kim – w razie udowodnienia nienależytego wykonania przedmiotu umowy – spoczywa ciężar udowodnienia wartości wykonanych prac.

Sformułowane przez skarżącą wątpliwości na tle wskazanych przepisów nie odpowiadają założeniom przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego dla rozumienia przesłanki istotnego zagadnienia prawnego. Przede wszystkim, skarżący zdaje się nie zauważać, że powoływany przez niego art. 471 k.c. jest podstawą kontraktowej odpowiedzialności odszkodowawczej, nie stanowi natomiast podstawy obniżenia wysokości wynagrodzenia. Problematyka dotycząca stosowania art. 471 i art. 6 k.c. jest zresztą przedmiotem ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego. Wyartykułowane przez skarżącą kwestie nie mają charakteru abstrakcyjnego i uniwersalnego, lecz są osadzone w okolicznościach konkretnej sprawy i są pytaniem w tej właśnie sprawie. Sformułowane problemy mają charakter kazuistyczny i mają służyć uzyskaniu przez skarżącą odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia. Skarżąca, powołując się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, polemizuje z rozstrzygnięciem Sądu drugiej instancji, który podzielił ocenę zebranego przez Sąd pierwszej instancji materiału dowodowego, z którego wynika prawidłowość wykonanych prac przez powoda, podkreślając m.in., że sposób ich wykonania gwarantuje poprawne funkcjonowanie obiektu oraz że po 2,5 roku od wykonania prac przez powoda posadzki nie noszą żadnych śladów zużycia, posadzka nadaje się do umówionego użytku, tj. dla potrzeb prowadzenia działalności gospodarczej w branży spożywczej. W istocie skarżąca kwestionuje ustalenia faktyczne i ocenę dowodów, poczynione przez Sąd Apelacyjny, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Nie ma zatem argumentów wskazujących na konieczność wypracowania reguł dotychczas nieomówionych w orzecznictwie i doktrynie.

Oparcie zaś wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga wykazania, że

określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09; z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/06).

W ocenie skarżącej istnieje konieczność wykładni art. 494 § 1 k.c. budzącego poważne wątpliwości i wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów, w zakresie w jakim reguluje on kwestię odstąpienia od umowy o roboty budowlane, którego przedmiot świadczenia stanowi świadczenie niepodzielne.

Argumentacja zawarta we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje, by istniała potrzeba wykładni powołanego przepisu. Sformułowana przez skarżącą wątpliwość osadzona jest w okolicznościach konkretnej sprawy i dotyczy powstałych *in casu* jej wątpliwości na tle wskazanego przepisu. Skarżąca pod pozorem potrzeby wykładni powołanego przepisu kwestionuje rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego, który podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, że odstąpienie w części od umowy było zasadne z uwagi na podzielność świadczenia powoda, która konkretyzowała się w odbiorach częściowych i związanych z tym rozliczeniach. W istocie skarżąca nie formułuje wątpliwości na tle konkretnych przepisów, a kwestionuje ustalenia faktyczne i ocenę dowodów, co jest niedopuszczalne. Nie ma zatem argumentów juredycznych przemawiających za potrzebą wypowiedzenia się przez Sąd Najwyższy w sformułowanej przez nią kwestii.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

[as]